

TIEN EUCHARISTISCHE MIRAKELN

-Bart Theunissen pr.-

“Al uw wonderen zullen wij verhalen.
Verheugd en opgetogen over wat Gij
doet, willen wij uw Naam bezingen,
Allerhoogste”¹

(Ps. 9,2-3)

2de herziene uitgave

Augustus 2022

¹ Altaarmissaal voor de Nederlandse Kerkprovincie, ISBN 90 9000068 2, blz. 246.

INLEIDING

Doorheen de geschiedenis zijn er vele hostiewonderen gebeurd. Nog steeds vinden er wonderen plaats en sommige van die wonderen duren al eeuwenlang voort. Zo heb je in het Italiaanse Lanciano en Siëna hostiewonderen die je kunt bekijken. In Lanciano is omstreeks het jaar 780 een hostie, tijdens de consecratie in de handen van de priester en in het bijzijn van het kerkvolk, veranderd in een stukje vlees en de wijn in bloed. Onderzoeken hebben aangetoond dat het hier om mensenvlees ging en wel om spierweefsel van het hart. Deze veranderde hostie en het gestolde bloed, staan nu in de monstrans in Lanciano en kun je nog steeds vereren. Dit is een groot wonder dat de Heer ons gaf. Maar niet het enigste wonder. Er zijn zeer vele hostiewonderen bekend en enkele van die wonderen hebben in Nederland plaatsgevonden. In dit boekje zullen we tien eucharistische wonderen verhalen, ter versterking van ons geloof in de eucharistie.

I HET WONDER VAN NIERVAERT

In het begin van de 14de eeuw vond Jan Bautoen tijdens het turfsteken een hostie. Hevig geschrokken riep hij twee vrouwen erbij die vlakbij aan het werk waren. Toen hij echter de hostie wilde oprapen, begon het te bloeden. Jan liet de hostie vallen. Één van de aanwezige vrouwen haastte zich naar de pastoor. De pastoor ging naar de plaats van het gebeurde, nam de hostie en bracht deze over naar de kerk.

De bisschop van Luik, waar Niervaert toen onder viel, liet het wonder onderzoeken. Het onderzoek werd verricht door de rechtsgeleerde Macharius de Busco. Hij heeft Jan en de twee getuigen over het wonder ondervraagd, maar dat was voor het onderzoek nog niet voldoende.

Met een priem stak hij viermaal in de hostie, maar de hostie leek zo hard als steen. Toen hij voor de vijfde maal stak, kwam er op al de vijf gestoken plaatsen bloed uit de hostie. Macharius geloofde en zijn onderzoek wees zo de echtheid van het wonder uit.

Pelgrims kwamen van wijd en zijd om de wonderbare hostie te vereren. Talrijke mensen ondervonden dat hun gebeden werden verhoord. Negentien wonderen zijn in de kroniek opgetekend.

Na ongeveer anderhalve eeuw werd de hostie in 1449 overgebracht naar de Onze-Lieve-Vrouwekerk te Breda. Ook hier kwamen de pelgrims om dit Heilig Sacrament te vereren en ook hier begonnen er wonderen te geschieden. Het laatste wonder werd opgetekend in het jaar 1456.

Na de beeldenstorm in Breda van 1566 of gedurende de Tachtigjarige Oorlog is de hostie spoorloos verdwenen. Verschillende verhalen over het hoe, wat en waar doen de ronde.

In ieder geval is de Heer ons zo barmhartig en zo goed geweest, om dit bijzonder wonder aan Nederland te schenken, opdat wij hier de vruchten van zouden plukken en gaan geloven in de daadwerkelijke tegenwoordigheid van Jezus in de hostie na de consecratie.

II HET EUCHARISTISCH WONDER VAN MIDDELBURG

In het jaar des Heren 1374 verleende de Heer in zijn oneindige barmhartigheid de genade van een diepgaande bekering aan een man die met weinig eerbied de heilige communie ontving. Dit geschenk dat de Heer gaf, is eigenlijk een geschenk ook aan ons: het wil ons helpen met meer eerbied en geloof ter communie te gaan.

Wat is er gebeurd?

We gaan terug naar het jaar 1374 in Middelburg. Middelburg was een stad met een abdij en enkele kloosters, waaronder het Augustijnenklooster. In deze stad woonde ook een rijke, vrome en edele vrouw. Zij drong haar personeel erop aan, om op de eerste zondag van de Veertigdagentijd op waardige wijze de heilige communie te ontvangen. Na een eerlijke biecht en na het ontvangen van de heilige communie, zouden ze immers voorbereid zijn, om de Veertigdagentijd, een periode van boete en gebed, goed te beginnen.

En zo kwam het, dat ook Jan van Keulen naar de mis ging in het Augustijnenklooster om de heilige communie te ontvangen. Hij vond het echter niet nodig om eerst zijn zonden te belijden en daardoor vergiffenis te ontvangen in de biecht. Zonder deze belijdenis ging hij dan ook te communie. De priester kwam bij de communiebank waar Jan zat neergeknield en hij legde een hostie op de tong, zoals toentertijd gebruikelijk was. Maar de Heer wilde Jan van Keulen tot inkeer brengen en gaf toen een grote genade. De hostie veranderde op de tong van Jan van Keulen in echt vlees. Jan kon deze tot vleesgeworden hostie niet doorslikken. Op het moment dat Jan in de hostie beet, vielen er drie druppels bloed op de communiedoek. De priester schrok hevig van het gebeuren en nam de tot vleesgeworden hostie uit Jans mond weg en borg die veilig weg.

Er was nog iets met Jan aan de hand, want tijdens het onwaardig ontvangen van het heiligste der heiligen, werd hij van ene op het andere moment blind. Jan kwam door het gebeuren tot inkeer en kreeg een diep berouw. Hij biechtte nederig zijn zonden op en God, die altijd barmhartig is

voor wie berouwvol en nederig zijn zonden belijdt, gaf aan Jan het gezichtsvermogen terug. Jan was nu echt bekeerd. Tot aan zijn dood leidde Jan van Keulen een voorbeeldig leven en hij werd een grote vereerder van het Allerheiligste Sacrament. De tot vleesgeworden hostie en het met het heilige bloed bespatte communiedoek werden bewaard.

De hostie werd in 1374 overgebracht naar Keulen waar het altijd vereerd is gebleven tot aan de verwoesting van de Sint-Albanuskerk in de Tweede Wereldoorlog.

Een gedeelte van de hostie is in Leuven terechtgekomen, waar het eeuwenlang werd vereerd, o.a. met een jaarlijkse processie. In de zestiger jaren van de vorige eeuw is de heilige hostie in het museum terechtgekomen. Heden ten dage wordt de hostie bewaard in 'M Leuven'.

In Middelburg heeft men na de overbrenging van de hostie naar Keulen een gedeelte van de bebloede communiedoek bewaard. Zo bleef er ook in Middelburg nog een zekere cultus rondom het wonder bestaan, totdat Middelburg overging tot de Reformatie.

III HET BLOEDWONDER VAN BOXTEL

Nog voor het jaar des Heren 1380 vierde priester Eligius van den Aker de heilige Mis aan het Driekoningen-altaar van de Sint-Petruskerk te Boxtel, waarbij hij de kelk met wijn per ongeluk om liet vallen. Op het altaardoek en op de corporale ontstonden als een wonder rode bloedvlekken. Door schaamte gedreven probeerde priester Eligius er alles aan te doen om het gebeurde te verbergen. Hij nam het altaardoek en de corporale en probeerde de bloedvlekken er uit te wassen. Het mocht niet baten. Ten einde raad verborg hij deze wonderdoeken in een kist.

Toen de tijd gekomen was om afscheid te nemen van zijn aardse leven, bekende priester Eligius het voorval. Hij gaf aan de doeken nog te bezitten. Niet veel later in 1380 werden de doeken aan het gelovige volk getoond en werd Boxtel een bedevaartsplaats.

De heilige bloeddokken zijn vanwege het Protestantse gevaar in veiligheid gebracht in Den Bosch. In 1629 viel Den Bosch in Protestantse handen. De doeken werden na de inname van Den Bosch overgebracht naar Antwerpen en zijn vervolgens terechtgekomen in Hoogstraaten (België). Hier ontstond een rijke verering voor het Bloedwonder. Vandaag de dag is er jaarlijks nog de Heilige Bloedprocessie.

Eén van de doeken is in 1924 teruggebracht naar Boxtel, waar het nog steeds wordt vereerd. Ook Boxtel kent een Bloedprocessie en wel jaarlijks op de eerste zondag na Pinksteren.

IV HET EUCHARISTISCH WONDER VAN DIEVER

Soms verricht God een wonder aan goede mensen, bijvoorbeeld om hen te bemoedigen en te bevestigen. Het komt ook voor dat God een wonder verricht ten overstaan van een zondaar, om hem tot inkeer te brengen.

Dit laatste gebeurde in het jaar des Heren 1217 ook priester Adolf van Diever, die er een concubine op nahield. Op de octaafdag van het feest van de heilige apostelen Petrus en Paulus las hij de mis. Toen hij vóór het Agnus Dei de hostie omhoog hief, om die te breken, zag hij in de hostie de heilige maagd Maria, zittend met het kindje Jezus op haar schoot. Toen hij de hostie omdraaide, zag hij in de hostie het Lam. Toen hij de hostie weer omkeerde, zag hij Christus aan het kruis met zijn hoofd gebogen. Adolf werd bang. Lange tijd stond hij daar verstomd bij het altaar, niet meer precies wetend wat te doen. Adolf weende. Het wonder hield op, want de hostie werd weer normaal en Adolf zette de mis voort.

Het aanwezige volk was verbaasd over het vreemde gedrag van de priester. Adolf beklom de preekstoel en vertelde in tranen aan de mensen wat hij had gezien. Adolf van Diever kwam tot bekering en nam het plan op, om zijn leven te beteren. Hij wilde nu afstand nemen van zijn zondig leven en maakte het plan om zijn vriendin onder te brengen in het klooster van Ruinen (Drente), om zo weer celibatair door het leven te gaan.

Dat mensen in de hostie wonderbaarlijke dingen zien, komt vaker voor. De foto links is genomen tijdens de eucharistische aanbidding op 11 oktober 2014 in „Haus der Eucharistischen Flamme“ in Werl (Duitsland). Als je goed kijkt zie je aan de onderkant van de hostie het gezicht van Jezus.

V HET BLOEDWONDER VAN BOXMEER

In het geloofsleven kan het voorkomen dat men gaat twifelen aan bepaalde geloofswaarheden. Twijfel kan ons allen overvallen, ook priesters. Soms komt God de twijfelaar te hulp en bevestigt een bepaalde geloofswaarheid op een bijzondere en buitengewone manier. Dit laatste overkwam ook de pastoor van Boxmeer, Arnoldus Groen (+1419).

Arnoldus Groen droeg in het jaar 1400 de heilige mis op, maar hij twijfelde aan de transsubstantiatie van brood en wijn in respectievelijk het lichaam en het bloed van Christus. Hij twijfelde eraan, dat de eucharistische gedaanten werkelijk Jezus zelf waren. Maar God die barmhartig op zijn twijfelende priester neerzag, wilde zijn geloof sterken. Een groot wonder voltrok zich voor de ogen van de priester. De wijn in de kelk veranderde in bloed en liep zelfs over de kelk heen. Een gedeelte van het bloed viel op de corporale. Arnoldus werd verlost uit zijn twijfels en kwam tot een diep geloof in de heilige eucharistie. Het bloed in de kelk kreeg weer de gedaante van wijn, maar het bloed op de corporale bleef zoals het was. Uiteindelijk stonde het bloed en de corporale werd bewaard en werd een voorwerp van verering.

Aan dit wonder heeft Boxmeer ook de jaarlijkse Bloedprocessie, ook wel De Boxmeerse Vaart genoemd, te danken. Deze processie vindt doorgaans plaats veertien dagen na Pinksteren. Hierbij wordt ook de corporale in een reliekcilinder meedragen door te straten van Boxmeer.

VI HET EUCHARISTISCH WONDER EN HET BRANDWONDER IN MEERSSEN

In het Limburgse land vlakbij Maastricht ligt het plaatsje Meerssen. In het jaar 1222 werd Meerssen rijkelijk gezegend met een eucharistisch wonder.

In het jaar 1222 las een monnik de mis in de kerk, maar hij was vergeten tijdens de mis de wijn en het water in de kelk te gieten. Op het moment dat hij het kruisteken wilde maken vóór het Onzevader, nam hij het doek van de kelk en bemerkte dat de kelk leeg was. Bedroefd vanwege het gebeuren, bad hij vertwijfeld en smartelijk verzuchtend tot God. God die het heil bevordert in alles voor diegenen die Hem liefhebben (Rom. 8,28), keerde ook deze vergissing van de celebrerende monnik ten goede en Hij zag genadig op zijn dienaar neer. Plots hoorde de monnik een stem die tot hem sprak: "Uw gebed is verhoord."

Gerustgesteld door deze woorden ging de monnik verder met de mis. Zoals gebruikelijk brak hij de hostie en liet daarvan een klein stukje in de kelk vallen. Christus die uit zijn gestorven Lichaam aan het kruis, bloed en water had laten vloeien, liet ook nu uit zijn eucharistisch Lichaam, bloed en water vloeien. Onder het oog van de priester stroomde er van twee plekken twee soorten vloeistof uit het hostiedeeltje. Geen wijn, maar menselijk bloed en water. Toen de kelk voor een derde deel was gevuld, hield het bloeden op. Door dit wonder van vreugde vervuld, nuttigde de priester een gedeelte van de kelk. Na de mis toonde hij de kelk en een stuk van de resterende hostie aan de omstanders.

De kelk met het heilig bloed werd verzegeld. Ongeveer twee jaar later, in het jaar 1224, reisde kardinaal Koenraad van Urach als pauselijk legaat (gezant) door de streek. De monniken van Meerssen vertelden hem van het eucharistisch mirakel. Koenraad van Urach gaf toen de opdracht, om het zegel te verbreken en de kelk gedurende acht dagen ten toon te stellen voor hen die het wonder wilden aanschouwen. Het bloed was purperrood en mettertijd dikker geworden, omdat het al twee jaar in de kelk zat. Nadien werd de kelk weer verzegeld.

Een nieuw wonder in Meerssen.

In het jaar 1465 werd Meerssen opnieuw gezegend met een wonder. Dit 2de wonder staat bekend als het Brandwonder. Een landbouwer was bezig met ploegen. Opeens bemerkte hij dat de kerk in brand stond en hij snelde op de kerk af. Terwijl de kerk in lichterlaaie stond en het tabernakel onbereikbaar was geworden, ging de landbouwer naar binnen. Hij werd wonderlijk beschermd en wist alsnog het heilig sacrament te redden en bracht het naar de pastoor. Toen de landbouwer naar zijn akker terugging, waar hij het ploegen had onderbroken, werd hij getuige van een ander wonder: heel zijn veld was nu opeens omgeploegd.

In het jaar 1578 ten tijde van de 80-jarige oorlog werd het H. Bloed gestolen en vernietigd.

Ondanks alles is het wonder in de harten van de mensen blijven voortleven tot op de huidige dag. Nog steeds bezoeken mensen deze plek waar God zijn barmhartigheid overvloedig heeft getoond om ons te sterken in het geloof in de daadwerkelijke aanwezigheid van Christus in het heilig Sacrament.

VII HET MIRAKEL VAN AMSTERDAM

Het bekendste Eucharistisch wonder in Nederland is het Mirakel van Amsterdam. Dit wonder heeft zich voltrokken op 15 maart 1345. Jaarlijks wordt dit wonder herdacht tijdens De Stille Omgang.

15 Maart 1345 op dinsdag voor Palmzondag was er in Amsterdam een zieke man die zich in levensgevaar bevond. Hij liet een priester roepen om het heilig sacrament, de teerspijze, te ontvangen. De priester kwam in de avond en gaf de zieke de heilige communie.

Enige tijd later, de priester had de zieke al verlaten, moest de zieke man overgeven en braakte de heilige hostie weer uit. De verzorgsters wierpen het braaksel in een groot vuur dat in de kamer van zieke brandde om de kamer van de zieke goed te verwarmen. Toen een van verzorgsters in de morgen bij de zieke op de kamer kwam en het vuur weer oprakelde, zag zij dat de heilige hostie, geheel ongeschonden, zweefde in de vlammen.

Zij stak haar hand uit en nam, zonder zich te verbranden, de hostie uit het vuur. De hostie nam zij in de hand en het viel haar op, dat de hostie koud aanvoelde. De hostie veranderde nu van kleur en het leek nu alsof het door het vuur was verschroeid. De vrouw riep een andere vrouw die bij haar in huis woonde. Zij legde haar het verhaal uit en toonde haar de hostie: *"Zie, ik heb hier in mijn hand het H. Lichaam van onzen Heer Jesus Christus, dat ik met de hand uit dat vuur heb gehaald."*² Deze vrouw nam de hostie aan, legde het in een doek en borg het op in een kist. Toen de man van deze vrouw thuiskwam, vertelde zij hem over hetgeen was voorgevallen. Deze man verlangde ernaar om de hostie te zien en de kist werd geopend. De man legde de hostie in zijn hand en raakte deze met zijn vinger aan. Toen hij dit deed, scheen de hostie zich te bewegen, waardoor de man schrok. Hij gaf de hostie terug aan zijn vrouw en onmiddellijk werd een priester ontboden. Aan de priester werd al het gebeurde verteld. Hij nam de hostie en borg deze op in een pyxis.

² Dr. J.F.M. Sterck, De Heilige Stede in de geschiedenis van Amsterdam, Amsterdam 1928, blz. 36.

De priester wilde het doek waarin de hostie was bewaard, uitwassen. Toen hij bij de kist kwam, waarin het doek zich bevond, bemerkte hij dat de pyxis was omgevallen. De hostie zat er niet meer in. De priester en de vrouw begonnen de hostie te zoeken, maar deze was nergens meer te vinden.

's Anderendaags opende de vrouw de kist en wat zag zij daar? De hostie lag alhier in een schone doek op een kussen. Onmiddellijk ontbood zij de priester. Deze kwam, nam de hostie en bracht het heilige sacrament naar de kerk.

Een dag later vond de vrouw bij het openen van de kist alweer de heilige hostie. De priester werd van het voorval ingelicht. Gelovend dat God dit wonder in de openbaarheid wilde brengen, besloot de priester de geestelijkheid van Amsterdam op de hoogte te brengen van hetgeen er allemaal was gebeurd. In processie met vaandels en kruisen voorafgegaan en onder gezang van lof- en dankliederen heeft de gehele Amsterdamse geestelijkheid de heilige hostie afgehaald en overgebracht naar de parochiekerk.

De bisschop schreef een officiële brief waarin hij verklaarde dat er een authentiek mirakel had plaatsgevonden. In diezelfde pastorale brief stond hij de verering van de Miraculeuze Hostie toe. De woning waarin het wonder geschiedde, werd spoedig een bedevaartkapel, genaamd Heilige Stede.

VIII HET EUCHARISTISCHE WONDER VAN VIVERSEL (Vlaanderen)

De kapelaan van Lummen werd op 25 juli 1317 bij een stervende geroepen in een hoeve in het gehucht Den Dickel in Viversel, om de laatste sacramenten toe te dienen. Aangekomen in het huis waar de stervende lag, plaatste de kapelaan, alvorens de kamer van de stervende te betreden, de pyxis op een tafeltje en ging toen de kamer van de stervende binnen. Na het biechthoren liep hij naar het tafeltje waar de pyxis lag, met daarin enkele heilige hosties. Toen hij echter het dekseltje van de pyxis opende, vloeide er bloed uit een hostie over het blanke linnen. De kapelaan gaf aan de zieke een hostie, maar nam de bloedende hostie weer mee en borg deze op in de kerk.

De kapelaan is toen naar de pastoor gegaan en vertelde hem over het gebeuren. De pastoor zond de kapelaan toen naar de devote en geleerde priester Simon, die toen biechtvader was in de cisterciënzerinnenabdij van Herkenrode.

En zo ging de kapelaan met de miraculeuze hostie naar Herkenrode. Onderweg kwam hij o.a. schapen tegen. De schapen knielden alle neer uit eerbied voor het heilig sacrament dat de kapelaan met zich meedroeg. Eenmaal aangekomen bij de abdij van Herkenbode, begonnen als een wonder de klokken vanzelf te luiden. De zusters waren allemaal verzameld in de kerk voor het koorgebed. Net toen de kapelaan met het Allerheiligste Sacrament de kerk binnenstapte, zong het koor: "Nu weet ik zeker, dat de Heer zijn engel heeft gezonden."

De kapelaan ging verder op weg naar het altaar. Een vrouw die door een boze geest gekweld werd, genas. Een priester aan het altaar kon het misformulier van de dag niet vinden in het missaal; zijn ogen bleven steeds maar vallen op de tekst van de mis over het Heilig Sacrament.

Eenmaal het heilig sacrament op het altaar geplaatst, zagen de aanwezigen Jezus in menselijke gedaante op het altaar. Hij was bekroond met doornen, die een fel licht uitstraalden, zodat de hele kerk werd verlicht.

De heilige hostie werd bewaard in Herkenrode, waar er sindsdien een bloeiende verering voor dit sacrament is ontstaan. Eeuwenlang heeft Herkenrode bedevaarders getrokken. In 1804, na de Franse Revolutie en na de hostie een tijd verborgen te hebben gehouden op verschillende plaatsen, is de hostie terechtgekomen in de kathedraal van Hasselt, waar de miraculeuze hostie nu nog steeds wordt bewaard en vereerd.

IX HET WONDER VAN SOKOLKA (Polen)

Een ander eucharistisch wonder dat veel overeenkomsten vertoont met het wonder in Buenos Aires (zie volgende pagina), is het eucharistisch wonder dat gebeurde in de H. Antonius van Paduakerk te Sokolka te Polen.

Tijdens de eucharistieviering van zondag 12 oktober 2008 viel er tijdens de communie-uitreiking een hostie op de altaartrede. Een vrouw zag de hostie liggen en vertelde het aan een van dienstdoende priesters. Onmiddellijk raapte de priester de hostie op en bewaarde de hostie in een vasculum. Een vasculum is een liturgisch kommetje met daarin water, waarmee de priester na het uitreiken van de communie zijn handen wast, zodat er geen partikels van het heilige brood op zijn handen achterblijven.

Na de eucharistieviering nam zuster Julia Dubowska het vasculum mee naar de sacristie en bracht de inhoud ervan over in een schaalje en plaatste het in de kluis, zodat de hostie te zijner tijd zou worden opgelost in het water.

Maar de hostie loste niet op. Op 19 oktober opende de zuster de kluis. Ze was de eerste die het wonder aanschouwde: in het midden van de witte hostie zag ze een klein bloederig stukje levend vlees, van ongeveer 1 bij 1,5 cm. De zuster toonde de hostie aan de aanwezige priesters. Nog diezelfde dag werd Aartsbisschop Edward Ozorowski op de hoogte gebracht van het wonder. Hij bezocht Sokolka en onderzocht de hostie. De aartsbisschop vond verder onderzoek nodig en de hostie werd weer veilig opgeborgen.

Op 29 oktober werd de hostie overgebracht naar de Goddelijke Barmhartigheidskapel. Een dag later haalde de aartsbisschop de hostie uit het water en legde hij de hostie op een witte corporale en deed dit in een pyxis, d.i. een hostiedoosje. De pyxis werd in het tabernakel geplaatst. De hostie droogde uit en het rode gedeelte hechtte zich op het corporale. Deze heilige hostie werd en wordt nu nog steeds ter verering uitgesteld in de H. Antonius van Paduakerk.

Onderzoek wees uit dat het stukje vlees in de hostie echt spierweefsel is en afkomstig is van een levende mens in doodstrijd.

X EEN EUCHARISTISCH WONDER IN BUENOS AIRES (Argentinië)

Eucharistische wonderen zijn niet alleen iets van een ver verleden, maar ze gebeuren nog steeds, zoals bijvoorbeeld in 1996 in Buenos Aires. Wat is er hier gebeurd?

Een priester, genaamd Alejandro Pezet, droeg op 18 augustus 1996 de mis op in een kerk van de Heilige Mariaparochie. Nadat de priester de communie had uitgereikt, werd hij aangesproken door een vrouw. De vrouw verklaarde dat er achter in de kerk een hostie op de grond lag. De priester ging er op af en vond inderdaad een hostie. Zoals gebruikelijk in dergelijke gevallen, werd de hostie in het tabernakel bewaard in water, zodat het zou oplossen.

Maar de hostie loste niet op. Op 26 augustus zag de priester dat de hostie was veranderd in een bloederige substantie. De hulpbisschop, mgr. Bergoglio (tegenwoordig paus Franciscus), gaf de opdracht om de hostie door een professionele fotograaf te fotograferen, wat op 6 september ook gebeurde.

Na drie jaar besloot Mgr. Bergoglio, ondertussen aartsbisschop geworden, dat de hostie wetenschappelijk onderzocht diende te worden. In oktober 1999 werd het onderzoek gestart. De onderzoeksresultaten waren verbluffend.

Onderzoeker Dr. Frederico Zugibe, die niet wist waar het genomen monster waarover hij beschikte vandaan kwam, verklaarde in 2005 het volgende: *“Het geanalyseerde materiaal is een fragment van de hartspier in de wand van de linker hartkamer, dichtbij de kleppen. Deze spier is verantwoordelijk voor de samentrekking van het hart. De linker hartkamer pompt bloed naar alle delen van het lichaam. De hartspier is ontstoken en bevat een groot aantal witte bloedcellen. Dit geeft aan dat het hart nog leefde op het moment dat het monster werd genomen. Ik bevestig dat het hart leefde, aangezien witte bloedcellen buiten een levend organisme sterven; ze hebben een levend organisme nodig om ze in stand te houden. Hun aanwezigheid geeft dus aan dat het hart nog leefde toen het monster werd genomen. Bovendien waren deze witte bloedcellen het weefsel*

binnengedrongen, wat er verder op wees dat het hart onder zware druk had gestaan, alsof de eigenaar hard op de borst was geslagen.”³

Twee Australiërs, de journalist Mike Willesee en de jurist Ron Tesoriero, zijn de getuigen geweest van het onderzoek. Deze getuigen kenden de herkomst van het monster wel. Mike Willesee had nog een vraag voor Dr. Zugibe. Hij vroeg namelijk hoe lang witte bloedlichaampjes in leven kunnen blijven als zij zich bevinden op menselijk weefsel dat in water wordt bewaard.

Dr. Zugibe gaf ten antwoord dat ze binnen enkele minuten al afgestorven zouden zijn.

Toen verklaarde journalist Mike Willesee, dat de substantie waarvan het monster afkomstig was, een maand lang bewaard is geweest in gewoon kraanwater en vervolgens drie jaar lang in een waterkom met kalk- en mineraalvrij water. Daarna werd er pas een monster van genomen. Dr. Zugibe gaf aan dat zoiets onmogelijk wetenschappelijk te verklaren valt.

Men gaf dr. Zugibe te kennen dat het monster afkomstig was van een substantie uit 1996. Hierop antwoordde hij: *“Je hebt mij één ding te verklaren: als dit monster afkomt van een dode persoon, hoe kan het dat, toen ik het onderzocht, de cellen van het monster bewogen en pulseerden? Als dit monster is genomen van iemand die overleden is in 1996, hoe kan het dan nog levend zijn?”⁴*

³ Fr. M. Piotrowski SChr, Eucharistic Miracle in Buenos Aires, geciteerd in: The Absolute Primacy Of Christ (online, gepubliceerd 28/03/2013, geraadpleegd 04/08/2022), <https://www.absoluteprimacyofchrist.org/pope-francis-eucharistic-miracle-in-buenos-aires-argentina/>: “The analyzed material is a fragment of the heart muscle found in the wall of the left ventricle close to the valves. This muscle is responsible for the contraction of the heart. It should be borne in mind that the left cardiac ventricle pumps blood to all parts of the body. The heart muscle is in an inflammatory condition and contains a large number of white blood cells. This indicates that the heart was alive at the time the sample was taken. It is my contention that the heart was alive, since white blood cells die outside a living organism. They require a living organism to sustain them. Thus, their presence indicates that the heart was alive when the sample was taken. What is more, these white blood cells had penetrated the tissue, which further indicates that the heart had been under severe stress, as if the owner had been beaten severely about the chest.”

⁴ St. Michael The Archangel, Eucharistic Miracles: Buenos Aires, 1996 (Online, gepubliceerd mei 2021, geraadpleegd 04/08/2022), www.stmike.org/from-the-pastors-desk/eucharistic-miracles-buenos-aires-1996: “You have to explain one thing to me: If this sample came from a dead person, how could it be that while I was examining it, the cells of the sample were moving and pulsating? If the heart came from someone who died in 1996, how could it still be alive?”

Men verklaarde nu dat het monster afkomstig was van een geconsacreerde hostie. Dr. Zugibe was totaal verbouwereerd en antwoordde: *“Hoe en waarom kan een geconsacreerde Hostie veranderen van substantie en vlees en bloed worden van een levende mens? Dat zal altijd een onverklaarbaar mysterie blijven voor de wetenschap – een mysterie dat geheel de kennis en de kundigheid van de wetenschap overstijgt.”*⁵

Maar hiermee zijn we nog niet gekomen aan het einde van het verhaal. Want een dergelijk wonder had zich ook voorgedaan al vele eeuwen eerder, namelijk in het jaar 780 in het Italiaanse Lanciano. De hostie van Lanciano wordt nog steeds bewaard. Men vergeleek nu de tot vleesgeworden hostie van Lanciano en de tot vleesgeworden hostie van Buenos Aires met elkaar. Het vlees en bloed van Lanciano bleken van dezelfde persoon afkomstig te zijn als het vlees en bloed (bloedgroep AB) van Buenos Aires. Ook over de bloedgroep AB valt nog het een en ander zeggen, want deze bloedgroep duikt steeds weer op als het om eucharistische wonderen of om heilige gewaden gaat, zoals bijvoorbeeld bij:

- de lijkwade van Turijn,
- de zweetdoek van Oviedo,
- het eucharistisch wonder van Betania (Venezuela) uit 1976,
- het eucharistisch wonder uit 2003 in Florence (Italië),
- het eucharistisch wonder van Tixtla (Mexico) uit 2006,
- het tweede eucharistische wonder van Siëna (Italië) uit 1730.

⁵ **Fr. M. Piotrowski SChr**, Eucharistic Miracle in Buenos Aires, geciteerd in: The Absolute Primacy Of Christ (online, gepubliceerd 28/03/2013, geraadpleegd 04/08/2022), <https://www.absoluteprimacyofchrist.org/pope-francis-eucharistic-miracle-in-buenos-aires-argentina/>: “How and why a consecrated Host would change its character and become living human flesh and blood will remain an inexplicable mystery to science—a mystery totally beyond her competence.”

TOT SLOT

Op het eerste zicht lijken eucharistische wonderen, zoals hier beschreven, op fantasieverhalen of op aloude legenden. Natuurlijk worden de verhalen zo nu en dan iets anders verteld, waardoor de verhalen niet allemaal precies met elkaar overeenstemmen. In de hoofdlijnen komen de verhalen overeen. Niet van alle verhalen kunnen we de volledige waarheid achterhalen, vooral niet van de hele oude verhalen: de wonderbare hostie of het heilig bloed kunnen verdwenen zijn, getuigen zijn er niet meer, teksten zijn verloren geraakt, etc..

Maar als men dergelijke verhalen gaat onderzoeken, in zoverre dat nog mogelijk is, komt men tot verbluffende uitkomsten. Gelukkig zijn er ook nieuwe wonderen, waarvan de getuigen nog in leven zijn. Wat hierbij opvalt, is de grote overeenkomst met de oudere eucharistische mirakelverhalen.

Een wonder op zich is niet zo belangrijk: belangrijker is de betekenis van het wonder. De eucharistische wonderen willen ons geloof en onze eerbied voor de eucharistie versterken. Al deze wonderen zijn ook een verwijzing naar een groter wonder, namelijk naar de aanwezigheid van Jezus in de gedaante van de geconsacreerde wijn en het geconsacreerde brood. In de eucharistie komt Jezus tot ons. Hij wil ons voedsel zijn, waardoor wij versterkt worden, getroost worden en waardoor wij tot het echte leven komen.

Vele genaden gaan verloren vanwege ons ongeloof en onze on-eerbiedigheid jegens het heilig sacrament. Maar Hij die een groot geloof heeft en vol eerbied is voor de eucharistische gedaanten, gaat vlug vooruit op de wegen van het heil.